

SARA RAASCHOVÁ

SNÍH

NEBO

POPEL

COOL
BOO

Sníh nebo popel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sara Raaschová

Sníh nebo popel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

SARA RAASCHOVÁ

SNÍH
NEBO
POPEL

COO
BOO

Přeložil Zdeněk Uherčík

Copyright © 2014 by Sara Raasch. Published by arrangement with HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Map art © 2014 by Jordan Saia

Jacket art © 2014 by Jeff Huang

Jacket design by Erin Fitzsimmons

Translation © Zdeněk Uherčík, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-385-4

ISBN e-knihy 978-80-7544-415-8 (I. zveřejnění, 2017)

*Pro všechny, kteří četli první (příšerný) náčrt tohoto příběhu
a nesmáli se, když jim dvanáctiletá holka řekla, že tohle jednou vydá.*

pohoří Paisel

Paisly

Severní
tajemný
hvozd

Cordell
Bithai

Ventralli

Rintiero
Putnam

Yakim

řeka Langstone

pláň
Rania

moře
Destas

řeka Feni

Juli

Léto

Oktuber

Podzim

Jannuari

Abril

Zima

Jaro

Lynia

Jižní
tajemný
hvozd

pohoří Klaryn

PRIMORIA

„Kryj se!“

„Kdy?“

„Přece ti nebudu říkat kdy, musíš sledovat moje pohyby!“

„No jo, tak zpomal!“

Mather obrátí oči v sloup. „Sotva budeš nepříteli říkat, aby zpomalil.“

Ušklíbnu se, že se tak rozčiluje, ale úsměv mi dlouho nevydrží, protože mě tupou čepelí cvičného meče okamžitě sekne pod kolena. Ztěžka žuchnu do prašné stepní hlíny a můj vlastní meč mizí v nedaleké vysoké trávě.

Boj zblízka byl vždycky mojí nejslabší stránkou. Může za to Sir a skutečnost, že mě začal cvičit až skoro v jedenácti letech. Bylo by stačilo pár lekcí s mečem navíc a dnes bych odrazila víc než jen tři Matherovy výpady. Ale o co nešikovnější jsem s mečem, o to raději vrhám kruhovou smrtící čepel, svůj čakram. Na tom by možná žádný výcvik stejně nic nezměnil. Nikdy jsem nedokázala předvídat protivníkovy pohyby, když mi před očima mával čepelí meče.

Na kůži mě svědí bodavé slunečné paprsky a do zad se mi zarývá nějaký zvlášť ostrý kámen. Tohle je počtvrté za posledních dvacet

minut, co jsem skončila na zemi a dívám se, jak se mi nad hlavou vlní stébla stepní trávy. Sotva popadám dech, po tváři se mi řine pot, a tak jen ležím a vychutnávám si tu chvílku klidu.

Mather se nade mě nakloní a já doufám, že moje zarudlé tváře přičte námaze. Líbí se mi bez ohledu na to, jak často mě posílá k zemi. Je tak hezký, až to bolí, a když se někde nečekaně objeví, musím šmátrat po židli. Několik pramenů jeho typicky bílých, po ramena dlouhých zimanských vlasů mu padá na tvář, zbytek má stažený stuhou. Kožený pancíř na hrudi zdůrazňuje skutečnost, že většinu svého života používal svaly při bojovém výcviku. Štíhlé paže má kromě pažního brnění holé. Od oslnivého slunce na planině Rania má na obličej, krku a pažích světlou pokožku samou pihu.

„Budeš lepší v šesti z jedenácti?“ Říká to s takovou nadějí v hlase, jako kdybych opravdu měla šanci ho porazit. Povytáhnou obočí.

Zasténám. „Jen když se bude počítat příštích šest soubojů.“

Mather se zasměje. „Mám jasný příkaz, že musíš zvítězit aspoň v jednom souboji na meče dřív, než se vrátí William a ostatní.“

Mhouřím oči a snažím se potlačit stesk. Sir odešel s Greerem, Hennem a Denderou na výpravu do Jara, zatímco my ostatní jsme zůstali tady: budoucí král Mather (ten se chystá na mnohem nebezpečnější výpravu, protože se od narození cvičí v umění boje), Sirova manželka Alysson (nikdy jsem ji neviděla bojovat), Finn, další schopný voják (Sir má zásadu, že Mather vždycky potřebuje dobrého bojovníka, aby mu kryl záda), a já, sirota, která stále jenom cvičí (ani po šesti letech výcviku nejsem „dost dobrá“, aby mi svěřili nějaký důležitý úkol).

Je pravda, že jsem některé své schopnosti využila při shánění jídla a odrážení zbloudilých vojáků nebo rozzlobených obyvatel některého ze čtyř Střídavých království. Když ale Sir chystá výpravu do Jara, výpravu, na nichž budeme Zimě přímo prospěšní a nebudeme jenom shánět potraviny, vždycky má nějakou výmluvu, proč nemůžu jít. Buď je v Jarním království moc nebezpečno, výprava je příliš důležitá, nebo nechce riskovat život mladé dívky.

Mather si zřejmě všiml, jak si koušu ret, nebo že jsem se zamyslela, protože si hlasitě povzdechne. „Lepšíš se, Meiro, opravdu. William jenom chce, abys byla v boji zblízka stejně dobrá jako v boji na dálku. Jako každý jiný. To je přece pochopitelné.“

Změřím si ho. „V boji zblízka nejsem tak hrozná, jen prostě nejsem na tvou úroveň. Zalži Sirovi. Řekni mu, že jsem tě nakonec porazila. Tobě věří, jsi přece budoucí král!“

Mather zavrtí hlavou. „Promiň, svoji moc můžu používat pouze ve prospěch dobra.“

Zašklebí se a mně chvíli trvá, než mi dojde ta nečekaná lež. Vždyť žádnou moc nemá, žádnou skutečnou, nic jako magii. S tím nedostatkem se pereme celý život.

Sednu si a proplétám si listy trávy mezi prsty, abych nějak uvolnila náhlé napětí. „K čemu bys použil magii?“ Moje slova jsou tak vetchá, že je málem odnese vítr.

„Myslíš kromě toho, abych kvůli tobě lhal Sirovi?“ Mluví lehkým tónem, ale sevře se mi srdce, když vyskočím ze země, otočím se k němu a uvidím jeho napjatý výraz.

„Ne. Kdyby Zima měla opět plný přístup ke zdroji, přístup, který není vázaný na ženskou linii a mohl by ho tedy využívat každý panovník, král nebo královna. K čemu bys takovou moc použil?“

Slova se mi derou z úst jako oblázky hnané potokem, hrany mají obroušené, jak je dlouho přealuji v hlavě. Pokud tu nebyla přímá souvislost s výpravou, nikdy jsme spolu nehovořili o zdroji Zimy, medailonu, který jarní král Angra Manu zlomil, když před šestnácti lety zničil naše království. Nanejvýš jsme mluvili o tom, že někdo slyšel, že se polovina medailonu nachází tam a tam. Nikdo nemluvil o tom, jak poznáme, že magie stále funguje, až opět složíme náš zdroj vázaný na ženskou linii, když našim jediným dědicem je muž.

Mather chodí sem a tam a seká mečem do trávy, jako kdyby bojoval svoji soukromou bitvu se stepí. „Nezáleží na tom, k čemu bych ji použil, protože ji prostě použít nemůžu.“

Zamračím se na něho. „Ale záleží. Mít dobré úmysly...“

Střelí po mně zlostným pohledem. „Ne, nezáleží.“ Další slova se z něho řinou stále rychleji, takže mám pocit, že si o tom taky potřebuje popovídat. „Nezáleží na tom, co chci, nezáleží na tom, jak dobrý jsem vůdce nebo jak tvrdě cvičím. Nebudu umět dát sílu zmrzlým polím, zažehnat mor nebo propůjčit sílu svým vojákům, jak bych mohl, kdybych dokázal použít zdroj. Obyvatelé Zimy by možná upřednostnili krutou královnu než krále s *dobrymi úmysly*, protože s královnou by aspoň měli šanci, že magii použije pro ně. Nezáleží na tom, co bych s magií dělal, protože cena vůdců se neurčuje podle toho, co udělali dobrého.“

Mather ztěžka oddychuje a má napjatý výraz, když slyší všechny své obavy vyslovené nahlas. Koušu se do vnitřní strany tváře a snažím se nedívat jeho směrem. Šklebí se a znovu seká do trávy. Asi bych neměla naléhat, ale něco uvnitř mě chce vždycky říct víc, zjistit, co se dá, o království, které jsem nikdy nepoznala.

„Promiň,“ vydechnu a zamnu si zátylek. „Nebylo ode mě rozumné mluvit o tak citlivém tématu, když jsi ozbrojený.“

Pokrčí rameny, ale nezdá se, že by ho to přesvědčilo. „Ne, měli bychom o tom mluvit.“

„To řekni ostatním,“ zabručím. „Ti jen přijedou z výpravy celí od krve a řeknou: ‚Příště se nám to podaří. A až budeme mít druhou polovinu, získáme další spojence, porazíme Jaro a všechny osvobodíme.‘ Jako kdyby to bylo tak jednoduché. Jestli je to opravdu tak jednoduché, proč se o tom víc ne bavíme?“

„Je to moc bolestné,“ řekne Mather. Jen tohle.

Zarazím se. Dlouze se mu zadívám do očí. „Jednoho dne už to bolestné nebude.“

Takový slib si my uprchlíci navzájem dáváme předtím, než jdeme na výpravu, kdykoli se lidé vracejí ranění a zakrvácení, kdykoli je zle a my se k sobě v hrůze choulíme. *Bude líp. . . jednoho dne.*

Mather zasune meč do pochvy a po krátkém zaváhání udělá dva kroky ke mně. Vezme mě za rameno. Trhnu sebou a naše pohledy se setkají. Uvědomí si, co udělal, a ruku odtáhne.

„Jednou,“ přitaká úsečně. Zatíná pěst, kterou se mě dotýkal, a mně se z toho rozdechvěle svírá žaludek. „Zatím je naší hlavní starostí dostat zpátky medailon, abychom opět mohli povstat jako království a získali spojence pro boj proti Jaru. Jo, a musíme se postarat, aby sis už během šermířského souboje nelehala.“

Uchechtnu se. „To byl povedený šprým, Vaše Výsosti.“

Mather sebou trhne. Víím, že je to kvůli tomu titulu. Měla bych ho používat. Ta dvě slova jsou klínem, který má mezi námi zajišťovat patřičný odstup. Mezi mnou – osiřelou vojačkou ve výcviku – a jím, naším budoucím králem. Bez ohledu na svízelné okolnosti, bez ohledu na naši společnou výchovu a rozdechvení, které ve mně vzbuzuje jeho úsměv, je on stále *on*, a já jsem *já*. Navíc bude časem potřebovat dědičku, ale s tou správnou dámou, vévodkyní nebo princeznou, ne s holkou, se kterou se cvičí ve zbrani.

Mather znovu tasí meč a já hledám v trávě ten svůj. Opět se soustředím na náš úkol a snažím se nemyslet na pohled, který na mě upírá skrz vysoká žlutá stébla. Tábor je jen několik kroků před námi, světlé hnědožluté stany se ve stepi téměř ztrácejí. Díky tomu a nehostinnosti pláně Rania jsme už pět let v tomhle žalostném domově, pokud se tomu dá říkat domov, v bezpečí.

Přestanu hledat, zadívám se k táboru a cítím na ramenou obrovskou tíhu. Jsme dost daleko od Jara, aby nás nenašli, ale zase dost blízko, abychom mohli podnikat rychlé výpady. Pět stanů, jedna ohrada pro koně a druhá pro naše dvě krávy. Jinak je pláně Rania pustá, suchá a i na poměry Letního království rozpálená. Proto je neobydlená. Je to oblast, na kterou nevznášá nárok žádný z osmi království Primorie. Trvalo tři roky, než nám na zahradě vyrostla první mizerná zelenina, natožpak obilí. Žádnému království nestojí za to step zabrat. Na to, aby půda vydala nějakou úrodu, by se muselo použít tolik zdrojové magie, že by se to vůbec nevyplatilo. A pozorování krásných západů slunce nikoho neuživí.

Ale nám osmi to k přežití stačí. Osmi z původních pětadvaceti, kterým se podařilo uniknout při porážce Zimy. Když na ta čísla

pomyslím, svírá se mi žaludek. Naše království bývalo domovem víc než jednoho sta tisíc obyvatel. Většina z nich byla zmasakrována při invazi Jara. Ti, kteří přežili, jsou teď v pracovních táborech rozestých po celém Jaru. Přestože jich zbylo málo a jsou ztročeni, stojí za tenhle náš kočovný život. Jsou to Zimané, drobký života, jaký bychom měli žít, a zaslouží si – my *všichni* si zasloužíme – skutečný život, skutečné království.

A nezáleží na tom, jak dlouho mi bude Sir svěřovat bezvýznamné úkoly, jak často budu přemýšlet, jestli nám získání částí medailonu zajistí spojence a přinese svobodu našemu království. Jsem připravená pomoci. Jsem si jistá, že Sir ví o mém odhodlání, chápe, že sdílím jeho touhu po obnovení Zimy. A jednoho dne přijde chvíle, kdy už mě nebude moci přehlížet.

Když mi bylo dvanáct, obklíčila nás cestou do Yakimu, jednoho ze Střídavých království, v jakési uličce skupina mužů. Hulákali něco o barbarských a válkychtivých Ročních obdobích. Jak by byli rádi, kdybychom se navzájem pozabíjeli, aby k nám mohla jejich královna vpadnout a v troskách našeho království nalézt, o co je Roční období údajně připravila: zdroj magie Primorie, propast, nad níž se naše čtyři království rozprostírají.

„Opravdu chtějí, abychom se pozabíjeli?“ zeptala jsem se Sira, když se nám podařilo utéct. Jednoho z nich jsem sama zahнала, ale když jsme přelezli zídku na konci uličky, ustoupila moje hrdost zmatenému studu.

Někde pod královstvími Ročních období se nachází obří tepající koule magie a někde v našem pohoří Klaryn k ní býval vchod. V celém rozsahu ovlivňuje propast jenom území čtyř Ročních období, ale každý král a královna v Primorii, ze Střídavých království i království Ročních období, vlastní část té magie prostřednictvím zdrojů a mohou ji používat ve prospěch svých zemí. Čtyři Střídavá království nás nenávidí, protože to je všechno, co mají – magie v předmětech, jako je dýka, náhrdelník, prsten. Nenávidí nás za to, že jsme nechali vchod zapadat nánosem věků, lavinami a zapomněním, za

to, že žijeme přímo nad magií, ale nerozerveme svá království vedví a nekopeme, abychom získali víc.

Sir se zastavil, dřepl si ke mně a shrábl hrst tajícího sněhu u cesty. „Střídavá království nám závidějí,“ řekl té břečce. „V našem království je po celý rok zima, sněžná a ledová nádhera, ale jejich království procházejí všemi čtyřmi ročními obdobími. Musejí si zvykat na tající sníh i dusivé vedro.“ Mrkl na mě a nasadil široký úsměv. Bylo to tak neobvyklé, že mě zamrazilo štěstím. „Mělo by nám jich být líto.“

Nakřčila jsem nos nad tou hnědou břečkou, ale také jsem se neubránila úsměvu a libovala jsem si v tom okamžiku vzájemného kamarádství. V tu chvíli jsem se cítila víc Zimankou, víc součástí téhle křížové výpravy za záchranu našeho království než kdy předtím.

„Mám raději stále zimu,“ řekla jsem mu.

Přestal se usmívat. „Já taky.“

To bylo poprvé, kdy jsem cítila, vlastně věděla, že si Sir všiml mého odhodlání. Ale mohla jsem to dokazovat, jak často jsem chtěla, a stejně jsem nezvládla překonat jeho zákazy. Ale stále jsem se snažila. To děláme všichni. Snažíme se žít, přežít, za každou cenu získat zpět naše království.

Svůj cvičný meč jsem našla zapadlý o kus dál ve zdupané trávě. Když se pro něj shýbám, bolí mě všechny svaly. Zvednu ho a zamračím se na Mathera, který se právě dívá za mě někam do stepi. Nevím, co si myslí, protože jeho skutečný výraz zakrývá závoj, který z něho dělá jak dokonalého monarchu, tak přítele, který mě dokáže přivést k zuřivosti.

„Co je to?“ Sleduji jeho pohled. Vlečou se k nám čtyři postavy a jejich obrysy se tetelí v horkém vzduchu. Ale i na tuhle vzdálenost je vidět, že jsou v pořádku, a já úlevou tajím dech.

Jeden, dva, tři, čtyři.

Jsou pátky. Všichni. Živí.

Mather proběhne kolem mě. „Jsou tady!“

Sirova žena Alysson nechává vaření a běží s podkasanou sukní z tábora. Finn vybíhá ze stanu s lékárníčkou v ruce.

Pouštím z ruky meč, běžím za Matherem a upírám oči na postavu před námi. Je támhleto Sir? Nepředklání se v sedle příliš? Není raněný? Samozřejmě že je. Dva z nich pronikli do předměstí Abrilu, hlavního města Jara, další dva do Lynie, jednoho z námořních přístavů Jara. Žádné z těch měst není příliš daleko od hranic, ale přesto do nich sahá Angrova moc a každá výprava za jejich hradby končíva aspoň malým krveprolitím.

Mather a já k nim dobíháme jako první. Finn i přes svůj břich předstihuje Alysson, zastaví se za námi a začne z brašny vyndávat obvazy a masti.

Dendera se sveze z koně a na zemi ztěžka oddechuje. Je jí dost po čtyřicítce, je asi tak Alyssonina věku, bílé vlasy jí spadají do obličeje s jemnými vráskami kolem očí a úst.

Jednou paží si tiskne pas a otočí se ke Greerovi, který slézá z koně. „Jeho noha,“ zamumlá a ukáže Finnovi ránu na Greerově stehnu.

Greer pokyne zpátky k Dendeře. „Ona je na tom hůř,“ řekne,

opře se čelem o sedlo a zhluboka, pravidelně dýchá. Krátké vlasy barvy slonové kosti má spleené potem a krví. Je snadné zapomenout, že je nejstarší z celé skupiny. Svůj věk skrývá neochvějnou rozhodností splnit každý úkol, každé poslání.

Henn sklouzne z koně vedle Dendery, položí si její paži na ramena a podepře ji, aby mohla stát. Dělá to tak jemně, že bych se nejraději dívala stranou, jako kdybych byla svědkem něčeho hodně důvěrného. Neliší se to ale od toho, jak se chováme jeden k druhému. Jsme spíš náhodně sesbíraná armáda pod Sirovým velením než rodina, ale přesto si říkám, jestli by za lepších okolností nechtěli Dendera a Henn založit opravdovou rodinu.

Všichni čtyři krvácejí z různých ran po těle, roztrhané košile a nouzové obvazy jsou plné hnědých a rudých skvrn od staré a čerstvé krve. Sir jako jediný seskočí z koně, stojí zpřímá, nehybně se nad námi tyčí a lhostejně nás pozoruje. Po takové době strávené s Matherem bych měla lépe rozšifrovat lhostejný výraz. Ale já tam jen tak trčím, ztuhlá zvědavostí, a nejsem schopná se pohnout a podávat obvazy Finnovi a Matherovi.

Pozorně si prohlížím každého koně, každou brašnu. Získali polovinu medailonu?

„Williame!“ Výkřik ještě nedozní a už je tady Alysso. Bez ohledu na jeho zranění se vrhá na svého manžela. Vidět Sira, jak ji objímá a zvedá její drobné tělo nad zem, je stejné jako sledovat medvěda, který si hraje s hadrovou panenkou. Síla a mohutnost vedle křehkosti a poddajnosti. Vzácný okamžik plný citu.

Sir postaví svoji ženu na zem. „Je v Lynii. Převezli ho tam ten den, kdy jsme odjížděli.“

Finn odloží hrst obvazů, které tiskne na Greerovu zraněnou nohu. Mather vzhledne, ale stále přidržuje malý měch, ze kterého dává napít Denděře. Prudce se nadechnu horkého vzduchu a zatočí se mi hlava.

Hledáme medailon po celé Primorii už od pádu Zimy, ale teprve několikrát jsme narazili na stopu, kde by jeho polovina mohla

být. Angra svoji polovinu stále přemísťuje, vozí ho z měst v Jaru do vzdálených osad v oblastech Primorie, které nikomu nepatří, od úpatí pohoří Paisel k přístavům na mořském pobřeží, aby nám ztížil získání obou polovin.

Teď jsme blízko. Hrud' se mi svírá vzrušením, které nepochybně cítí i ostatní, nebo aspoň cítili, než dojeli sem, zranění a zkrvavení. Sir pro polovinu medailonu někoho pošle. Nejlepší vojáci jsou ti odpočínutí, proto nepojede nikdo z těch, kdo se vrátili. A to znamená. . .

Rychle jdu k Sirovi, který si právě důkladně prohlíží Mathera a Finna. „Vy dva hned vyrazíte. Protože jakmile zjistí, že jsme unikli, okamžitě medailon přemístí.“

Zastavím se. „Půjdu taky. Budou potřebovat každou ruku.“

Sir se na mě podívá, jako kdyby si teprve teď všiml, že tady vůbec jsem. Zamračí se a zavrtí hlavou. „Teď ne. Mathera, Finne, máte patnáct minut na přípravu. Jděte.“

Finn se rozeběhne do tábora a objemné břicho se mu houpe v rytmu kroků. Poslouchá bez přemýšlení. Jako každý.

Se zatnutými zuby si Sira změřím. „Zvládnou to. Jedu taky.“

Sir vezme svého koně za uzdu a jde do tábora. Všichni za ním. Kromě Mathera, který zůstává pozadu a klidným pohledem nás pozoruje.

„Nemám čas se o tom dohadovat,“ odsekne Sir. „Je to moc nebezpečné.“

„Je to moc nebezpečné pro mě, ale pro budoucího krále ne?“

Dojdu ho a Sir se na mě zadívá. „Porazilas Mathera při výcviku?“

Ušklíbnu se. Sir to pochopí jako odpověď.

„Právě proto je to pro tebe příliš nebezpečné. Jsme moc blízko, než abychom riskovali.“

Stepní tráva mě švihá do boků a boty drtí vyprahlou hlínu. „Mýlíš se,“ zavrčím. „Můžu pomoci. Můžu. . .“

„Ty přece pomáháš.“

„No jistě, ten pytel rýže, který jsem minulý měsíc koupila v Podzim, zachránil naše království.“

„Nejprospěšnější jsi tam, kde jsi,“ dodá.

Popadnu ho za loket. Zastaví se a otočí se ke mně. Bílé vousy má umazané od bláta a krve, kudrnaté vlasy barvy slonové kosti mu trčí do všech stran. Je unavený, vypadá to, jako kdyby váhal, jestli má udělat ještě jeden krok, nebo se rovnou zhroutit.

„Dokážu ještě víc,“ vydechnu. „Jsem připravena, Williame.“

Jednou jsem mu řekla otče. Po tom, co mi vyprávěl, jak moji skuteční rodiče zemřeli na ulici hlavního města Zimy Jannuari, když je dobylo Jaro, a on mě zachránil, připadalo osmileté dívce logické, že by muži, který ji vychovává, měla říkat otče. On ale zrudl tak, až jsem dostala strach, že začne chrlit krev, a rozkřikl se na mě jako nikdy předtím. *Není* můj otec a já mu tak už nikdy *nesmím* říkat. Mohla jsem ho oslovovat jménem, titulem nebo jakkoli, abych dávala najevo úctu. Ale ne otče. Už nikdy otče.

Od té doby mu tedy říkám Sire. *Ano, Sire. Ne, Sire. Nejsi můj otec a já nikdy nebudu tvá dcera. Mám zlost, že jsi všechno, co mám, Sire.*

Nevšíámá si mě a pobídne koně. Jeho rozhodnutí bývají konečná a žádné námitky s ním nepohnou.

Jako kdyby mě tohle někdy zastavilo. „To nestačí! Děláš všechno pro záchranu našeho království a já vím, že taky můžu pro Zimu hodně udělat.“

Dendera jde několik kroků za mnou, stále visí Hennovi na krku a sténá. „Meiro,“ řekne unaveně, „bud' ráda, drahá, že tě *nepotřebují*.“

Prudce se otočím. „Já vím, že ty nejraději přišíváš záplaty, ale proto ještě nejsou všechny ženské stejné.“

Otevře ústa a já zavřu oči. „Já to tak nemyslela,“ vydechnu a podívám se na ni. Ztěžka se opírá o Henna a oči se jí lesknou. „Myslela jsem to tak, že by tě neměli nutit bojovat, když nechceš, a mně by neměli zakazovat bojovat, když chci. Jestli mě Sir pustí, možná nebudíš muset na výpravy. Všichni budou spokojení.“

Dendera se stále tváří dotčeně, ale krátce pohlédne na Sira. Bolestí v jejích očích prokmitne záblesk naděje. Dřív se stejně jako Alysson starala o tábor, dokud Sir nezačal být zoufalý. Potřeboval

ji na výpravy stejně jako mě na shánění jídla. Nikdy se s ním nedohadovala, ani když musela projít výcvikem nebo když ji poslal na výpravu, jako byla třeba tahle. Ale stačí, abych se jí podívala do očí, a vidím, jak ji takový život děsí a o kolik šťastnější by byla v táboře. Neví, co si počít se zbraněmi, stejně jako já bych nevěděla, co si počít v šatech.

Mather se ke mně brodí trávou a mě napadá, že asi chce něco říct, aby zmírnil napětí. Ale po několika krocích se zhroutí, jako kdyby ho vcucla zem a nechtěla pustit. Drží se za kotník.

„Au, au, au.“

Sir se rychle shýbne. „Co se stalo?“

Mather se kolébá na zádech, šklebí se a všichni se kolem něho tísňí. „Neřekla ti Meira, že mě v posledním souboji porazila? Praštila se mnou o zem. Sotva teď můžu jet do Lynie.“

Sir se pousměje. „Vždyť jsem viděl, jak nám běžíš naproti.“

Mather se nenechá vyvést z míry, stále se houpá a šklebí. „Přemáhal jsem bolest.“

Syкну, Sir se na mě podívá a Mather spiklenecky mrkne.

„Tys ho porazila?“ zeptá se mě Sir nedůvěřivě.

Pokrčím rameny. Jsem mizerná lhářka, tak raději mlčím. Mather mi pomáhá. Zrudnu.

Sir musí vědět, že lžeme, ale nechce riskovat, kdyby to náhodou nebyl trik a Mather byl doopravdy zraněný. Věří mu víc než komukoli tady. Sir si chvilku tře spánky a pak prudce vydechne nosem. „Pomoz Matherovi do tábora a pak si vezmi čakram.“

Snažím se potlačit vítězné zavýsknutí, ale moc se mi to nedaří. Z hrdla se mi vydere bublavé zajíknutí. Sir se napřímí, znovu vezme koně za uzdu a vede ho do tábora, jako kdyby se na mě nechtěl podívat, když je poražený. Všichni jdou za ním a já zůstávám s invalidou Matherem.

Když jsou všichni z doslechu, svalím se k němu na zem a obejmu ho. „Jsi můj nejoblíbenější monarcha ze všech monarchů,“ blábolím mu do ramene.

Stiskne mě a mně tělem proběhne mrazení, když mi dojde, že se objímáme.

Vyskočím na nohy a podám mu ruku. Musím být celá rudá. „Měli bychom jít.“

Mather mě vezme za ruku, ale zastaví mě. „Počkej.“

Začne něco hledat v kapse. Kleknu si za něho a čekám. Jsem zvědavá. Když se otočí, tváří se vážně a mně se sevře žaludek. Na dlaní mu leží valoun lazuritu, jednoho z nejvzácnějších kamenů, které kdysi Zima těžila v pohorí Klaryn.

„Našel jsem ho před pár lety v Podzimu,“ řekne s laskavým pohledem. „Po tom, co nás William učil o hospodářství Zimy. Naše doly v Klarynu těžily uhlí, minerály a drahokamy.“ Odmlčí se a já před sebou vidím dítě, kterým tehdy byl. V Podzimu jsme byli před osmi lety. Princátko předstíralo, že je voják, a já sirota jsem nechtěla nic jiného než předstírat s ním.

„Vždycky jsem si rád představoval, že je kouzelný,“ pokračuje. „Učili nás, že pod Ročními obdobími leží propast magie a ta síla má na naši zemi přímý vliv. Když Angra rozlomil náš zdroj a zbavil nás jediným stiskem pěsti naší síly, chtěl jsem, potřeboval jsem věřit, že můžeme magii získat někde jinde. Může se zdát, že náš svět je v dokonalé rovnováze. Jsou tady čtyři království věčných ročních období a čtyři království, kde se roční období střídají; čtyři království se zdroji po ženské linii a čtyři po mužské. Ale žádná rovnováha neexistuje. Vždycky tady je vychýlení ve prospěch monarchů, kteří mají magii, oproti lidem, kteří ji nemají, jako jsou jejich obyvatelé a... další panovníci, jimž zničí zdroje. Štve mě, když jsem... Když jsem bezmocný.“

Nakrčím čelo. „Zdaleka nejsi bezmocný, Mathere.“

Pousměje se a pokrčí rameny. „Přinejmenším byl tenhle kousek lazuritu mým spojením se Zimou. A myslím, že s ním jsem si připadal silnější.“

Kousnu se do rtu. Neuniklo mi, jak přešel to, co jsem předtím řekla.

Veźme mě za ruku a nechá kamínek skutálet do mé dlaně. „Chci, aby sis ho vzala.“

Zatočí se mi hlava. Mather mě stále drží za ruku a dívá se přímo na mě. Lesknou se mu oči, je to pro něho důležité. Dává mi kus svého dětství.

V ubývajícím světle si lazurit zblízka prohlížím. Je neskutečně modrý, sotva větší než mince. Na povrchu jsou vidět tmavší azurové proužky.

Mimo ztracenou propast existovala magie vždy jen v královských zdrojích osmi království Primorie, byla vyhrazená vládcům, aby ji užívali podle potřeby. Nebyla v tak malých věcíčkách jako ten modrý, nenápadný kamínek na mé dlani. Já ale vím, proč si Mather přál, aby byl ten kamínek magický. Věřit v něco většího nám někdy pomáhá být víc sami sebou. Ať s magií, nebo bez ní.

„Nemyslím si, že bys to nějak zvlášť potřebovala. Ale občas mi pomohlo mít s sebou kousek Zimy.“

Tisknu kamínek a v prsou cítím chlad a tlumené bušení svého srdce. „Děkuju.“ Pokývnu k jeho kotníku. „Za všechno. Nemusels...“

Zavrtí hlavou. „Ale ano. Zasloužíš si bojovat za svůj domov stejně jako my ostatní.“

Polknu. Jsme stále sami, kus cesty od tábora, větřík povívá trávu a větvemi několika nedalekých vetchých stromů. „Měla bych si zabalit.“

Mather s neurčitým výrazem přikývne. Zase ta matoucí, neproniknutelná prázdnota. Kulhá do tábora a pro větší přesvědčivost má jednu paži kolem mých ramen. Jednou rukou ho držím kolem pasu, ve druhé stále svírám lazurit. Sotva dýchám. Příliš vnímám doteky jeho těla, a když se na něho podívám, vidím ten život, za který podle Sira bojujeme. Prostý a šťastný, jen já a Mather v útulném domku někde v Zimě.

On ale není jenom Mather – on je sama Zima. Vždycky bude hlavně a především představitelem Zimy. Jeho budoucnost je v paláci, ne v nějakém domku.

Pomáhám mu k ohni a pak si spěchám zabalit, co budu potřebovat s sebou na výpravu. Všechno dělám mlčky, protože mlčení je rozhodně snazší než mluvení. Teď konečně dělám to, co jsem vždycky chtěla. Pomáhám svému království.

Když mi bylo osm let, přesunuli jsme náš tábor, aby nás Angra nemohl snadno vystopovat. Tentokrát to bylo do Podzimu. Do té doby jsem poznala jen okolí našich malých, nuzných táborů v Tajemném hvozdu. Cestou do jižních lesů Podzimu jsme procházeli jeho hlavním městem, Oktuberem, abychom naložili povozy a koně zásobami.

Podzim se podobal Tajemnému hvozdu, hýřícímu zelenými listy, jako sněhová vločka plamenu. Dusivou vlhkost hvozdu vystřídal v Podzimu suchý chlad. Jeho ospalé lesy byly zbarvené do teplých tónů žluté a červené a pod nohama šustilo listí. Oktuber tvořila nepřehledná změť vratkých domů a stanů v kaštanově hnědé, azurové a oranžové barvě. Nad tím se klenula průzračně modrá obloha, která nádherně kontrastovala se zemitými barvami celého království. Ale já jsem zírala hlavně na Podzimany. Byli krásní.

Jejich dlouhé vlasy byly černé jako noční obloha, jako kdyby prašnými ulicemi stanových měst Podzimu procházely útržky noci. Pokožka se jim měděně leskla jako listy některých tamních stromů, ale na rozdíl od suchých a svrasklých listů ji měli dokonale hladkou.

Dotkla jsem se vlastní tváře, bledé jako oblaka nad námi, a přejela si prsty po klobouku, který skrýval mé oslnivě bílé vlasy. Celý život jsem byla obklopená jenom uprchlíky ze Zimy. Nikdy mě ne napadlo, že by někdo mohl vypadat jinak, ale když jsem viděla ty černé oči a sytě hnědou pokožku, přála jsem si mít také takový nádherný odstín a tajuplně černé oči.

Řekla jsem to Alysson, která dávala pozor na mě a Mathera, než ostatní obstarali zásoby. Nakrčila čelo. „Svět je plný krásných lidí, Meiro. Vsadím se, že někde tady bude podzimská dívka, která touží mít pleť barvy sněhu stejně, jako ty toužíš mít pleť barvy země.“

Rozhlédla jsem se, ale neviděla jsem nikoho, kdo by nás pozořoval se stejnou dychtivostí jako já je. Zatahala jsem se za klobouk. „Tak proč si musíme schovávat vlasy?“

Alysson se dotkla modrého pruhu látky, který jí halil vlasy. Když na to teď myslím, zakrytím našich bílých vlasů jsme nezabránili, aby lidé poznali, kdo jsme. Spíš si nás o to důkladněji prohlíželi, protože si napřed všimli našich klobouků nebo hlav omotaných pruhem látky, pak naší bledé pokožky a modrých očí. Okamžitě věděli, že sem nepatříme. Ale Sir nikdy neustoupil a trval na tom, že se musíme aspoň nějak maskovat, aby se Angra nedozvěděl, kde jsme.

Alysson si zhluboka povzdechla a pohladila mě po tváři. Měla studené prsty. „Nebudeš se muset skrývat navždycky, zlato. Jednou se naše rysy smísí a nebudou tolik vyčnívat.“

Určitě nemyslela, že se smísí s Jarem.

Strčím si ruce do kapes pod těžkým černým pláštěm. Silná vlněná látka skrývá zbraně na zádech a nohou. Kapuci pláště mám přetaženou přes hlavu a opatrně kráčím po prašné cestě. Z půlnoční oblohy matně září půlměsíc. Každou chvíli vykouknu zpod kapuce. Hradby Lynie jsou přímo naproti mně a u brány na konci téhle cesty plápolá několik loučí a postává tam hrstka strážných.

Po zádech mi přeběhne zamrazení, ale jdu zpřímá a sebejistě. Když jsem nedaleko severní brány Lynie, nasadím hejskovský krok.

Po mé levé ruce šumí řeka Feni, která předtím, než se vlije do moře Destas, tvoří severní hranici Jara. Od brány se přes řeku klene široký kamenný a dřevěný most, který spojuje Lynii a pláň Rania. Za ní je louka zahalená tmou. Zapamatuji si ji jako možnou únikovou cestu.

Po mé pravici se rozprostírá království Jara, tak nesmírně odlišné od pusté travnaté stepi pláně Rania. Za dne jsou všude vidět táhlá, sytě zelená návrší, háje rozkvetlých třešní, louky plné květin všech barev duhy. V noci vypadá Jaro mnohem víc, jaké je ve skutečnosti. Zahalené ve stínech a nasycené černí.

Díky vražednému tempu, které Finn udržoval, nám cesta do Lynie netrvala dlouho. Přístavního města jsme dosáhli po dvou dnech a několika hodinách. Koně jsme ukryli do opuštěné stodoly, počkali na noc a pak se rozdělili, abychom do Lynie dorazili ze severu a z jihu. Vniknout do Lynie je snadné, ale dostat se odtamtud nebude legrace.

Přede mnou jede na koni nějaký pocestný, nedbale se kolíbá v sedle. Je u brány dřív než já. Zamumlá něco o tom, že si chce zítra v přístavu najít nějakou práci. Stráže s ním chvilku tlumeně hovoří a pak ho pouštějí do města. Polknu. Podle průzkumu, který jsme si s Finnem udělali, jsou na hradbách a u bran zesílené hlídky. Není možné proklouznout dovnitř nepozorovaně. Ale je možné projít jako obyvatel Jara a nakráčat do Lynie s pozeňáním stráží. Blížím se pevným krokem.

„Stát,“ houkne jeden ze strážných a zastaví mě napřaženou rukou.

Couvnu a dávám si pozor, abych nestála přímo ve světle loučí z pravé i levé strany. „Jdu do hostince U Tančící květiny,“ odříkávám historku, kterou jsme s Finnem vymysleli. Mluvím co nejhlubším hlasem, aby hned nepoznali, že jsem holka. „Mám tam pracovní schůzku s jedním člověkem.“

Není to tak úplně lež. Tedy že jdu k Tančící květině lež je. Bylo to jen jedno z míst, které nám jako orientační body v Lynii popsali Sir. Naším skutečným cílem je Citadela, sídlo městské vlády a podle Sira také místo, kde se nachází polovina medailonu. Pohledem

rychle střelím za strážné, je jich celkem pět, na kruhovou věž, která se tyčí nad ostatními stavbami Lynie. Stojí v centru a odsud to je přinejmenším půl hodiny chůze. Finn to bude mít z druhého okraje města stejně daleko.

Znovu se podívám na strážné. Dva si mě prohlížejí, ostatní se znuděně opírají o zeď. Mihotavé světlo loučí tančí na jejich stříbrných prsních plátech s černým sluncem. To je Angrovo slunce. Zatínám pěsti tak, že se mi nehty zařezávají do dlaní.

„To je zvláštní, kolik lidí chce v tuhle hodinu do města, co?“ Strážný tázavě nakloní hlavu. Světlé vlasy má ostříhané nakrátko, zelené oči ve světle loučí skoro průsvitné. Přesně s tím jsem počítala.

Trochu zakloním hlavu. Kapuce mi sklouzne tak, aby mi do obličeje dopadlo trochu světla. Mé modré oči v něm budou vypadat podobně jako jeho, takže aspoň pro stráže budu obyčejná zelenooká obyvatelka Jara. Pokožka místních je o několik odstínů temnější než pokožka Zimanů, ale doufám, že v nažloutlém světle budu vypadat jako jedna z nich a nechají mě projít. Moje vlasy jsou ale bílé v jakémkoli světle, takže zůstávají bezpečně schované pod černým kloboukem, ve kterém taky vypadám víc jako kluk než holka. Aspoň doufám. Stále v něco doufám. Koušu se do jazyka a soustředím se na strážného.

Přejede mě pohledem a povytáhne obočí. Krve by se ve mně nedořezal. „A co je to za práci, kvůli které se s tím člověkem máš setkat, děvče?“ protáhne jízlivě.

Jeho přátelé zbystří. Není dobré, že poznali, že jsem dívka, ale nijak příliš to nevadí. Kdyby ale poznali, že jsem Zimanka, bylo by to stokrát horší.

Nadechnu se, nasadím upejpavý úsměv a trochu se k němu nakloním. „Taková, kterou si ty nemůžeš dovolit.“ Mrknu na něho a projdu kolem nich do města. Tajím dech a čekám, kdy začnou volat, ať zastavím, nebo až mě jeden z nich doběhne a začne mě přesvědčovat, že si to *může* dovolit. Ale za zády slyším jen výbuch smíchu a jeden strážný zatleská.

„Pro slávu krále!“ křičí. Já spěchám do města a nechávám je daleko za sebou dřív, než mě přemůže zhnusení nebo strach.

Musím se soustředit na to, kvůli čemu tady jsem. Lynia, přístav na severovýchodním pobřeží Jara, je ospalé a klidné město. Marně byste v něm hledali krutost Jara. Hlavně proto, že nejbližší pracovní tábor Zimanů je den jízdy ve vnitrozemí. Angra si nemohl dovolit, aby posádky obchodních lodí z jiných království viděly vyhladovělé vězně ze Zimy. Klid Lynie je jen maskou, aby svět mohl předstírat, že zboží, které zde nakupuje, nevyrobily rozpraskané a zubožené ruce Zimanů.

Ulice za branou nejsou nijak rušné, ale také ne prázdné. Z několika hospod se line světlo loučí a tlumeně z nich zní smích a hudba. Několik opilců vrávorá z hospody do hospody, ale to je všechno. Jako kdyby většina obyvatel raději zůstala zalezlá v postelích, než se účastnila nočních radovánek.

Byla jsem v mnoha městech Primorie, proto vím, že tohle není normální. Města hlučí a září ještě dlouho po západu slunce a pohybovat se v nich nenápadně je hračka. Ale v Jaru je všechno mnohem tišší a je cítit napětí. Stačilo by, abych se na chvíli zastavila a zatajila dech, a *učítla* bych Angrovo zlo. Používá svoji zdrojovou magii k tomu, aby svému lidu vštípil oddanost, takže každý obyvatel Jara vždy odpovídá jako ten strážný: „Pro slávu krále!“

Ostatní království používají své zdroje tak, jak mají být používány – na podporu existující síly jejich zemí a lidu. Aby jejich pole přetékala úrodou, vojáci byli silní a nemocní se uzdravili. Ale Angra používá zdroj k posílení zla – zadusí všechno dobré, pokud z toho nemá prospěch. Z každé duše ve svém království učinil prázdnou, ale poslušnou skořápku.

Nenápadně zabočím do opuštěné uličky. Srdce mi vzrušeně buší, ale nezpomalím, ani když dojdu k hromadě beden naskládaných u zdi na konci uličky. Několika rychlými pohyby jsem nahoře, přelezu zeď a skulím se na vedlejší střechu z pálených tašek. Ocítám se několik pater nad ulicí. Poloprázdné ulice Lynie se vojákům jistě

střeží dobře, ale odhalit nepřítele na střeších je už mnohem těžší oříšek.

Rozeběhnu se podél okraje střechy. Tašky mi skřípají pod nohama. Jsem tři patra vysoko. S vlajícím černým pláštěm skočím do prázdna plného kouře. Střecha klouže jako bláto pod koňskými kopyty, ale jsem dost rychlá. Překulím se do stínu komínu, tajím dech a chvíli čekám. Nikdo nekřičí na poplach. Žádné řinčení zbroje přibíhajících vojáků.

Takhle vysoko nad městem mám dobrý výhled za hradby Lynie. Na jižním obzoru se jako řada nepravidelných zubů rýsuje Klaryn, tichý, spící netvor střežící Roční období – Letní království na západě, pak Podzimní, Zimní a nakonec Jarní království při pobřeží moře Destas. Přála bych si, abychom se viděli stejně, jako nás vidí ty hory, pospolu v náruči ostrážitého obra, ne jako oddělené a rozdělené nepřátele. Pak bychom snad byli schopni společně najít cestu do propasti magie.

Převedu si dlaní po kapse a Matherův lazurit mě zatlačí na stehně. V duchu sama sebe napomenu. Sir by mi dal pohlavěk. Musím se soustředit na to, co je, ne na to, co by být mohlo.

Bez obtíží přeběhnu po další střeše a pod modročernou oblohou mířím k Citadele. Jediná věc, která mě teď zajímá, je stín šplhající po západní straně věže. Finn je sice mizerný voják, ale přestože má slušné břicho a já jsem hubená a o trochu vyšší, vždycky je na každé společné výpravě o krok napřed.

Bez váhání skáču z poslední střechy na vodorovnou žerď, která trčí ze zdi věže. Pode mnou vlaje prapor Jara, černé slunce na žlutém pozadí. Zvláštní věc, tyhle žerdě. Jako kdyby je tam stavitelé dávali záměrně, aby se nepřátelé snadno dostali dovnitř. Až znovu vybudujeme Zimu, nebudou na žádné stavbě praporové žerdě. Šmytec.

Okenní parapet, balkon, okenní parapet, žerď – a tak dokola, dokud nejsem na nejvyšším balkonu. Mezerou mezi těžkými závěsy proniká oranžové světlo loučí. Finn už tam je, dřepí na zábradlí balkonu a šklebí se na mě.

Vyhoupnu se na zábradlí. *Nenávidím tě, naznačím rty.*

Zašklebí se ještě víc.

Chvilku čekáme a posloucháme, jestli zevnitř něco nezaslechneme. Podle Sira by tohle měla být kancelář starosty. Kromě praskání ohně a šustění závěsů po kamenné podlaze nic neslyšíme. Podívám se dolů. Mezi balkonem a ulicí je několik okenních parapetů. Další úniková cesta, kterou je třeba si zapamatovat. Tedy aspoň z Citadely.

Sklouzneme ze zábradlí na balkon a přeběhneme k oknu. Finn se podívá škvírou mezi závěsy, oči se mu ve zlatavém světle lesknou. Pokývne. Místnost je prázdná.

Vzrušením sotva dýchám. Odhrnu jeden závěs a vklouznu dovnitř.

Krb v protějším rohu je naložený poleny a plameny hučí o sto šest. Starosta se zřejmě brzy vrátí. Na měkkém šarlatovém koberci před krbem je v půlkruhu rozestaveno několik židlí s vysokými opěradly, u stěny stojí psací stůl. Nad stolem visí stará zažloutlá mapa všech království Primorie, obklopených z východu mořem Destas, nekonečnou plání Rania mezi nimi a směrem k západu, a nepřekročitelnými horami na severu a jihu. Na stěnách visí několik svícňů, nikde žádné zbytečnosti. Zamířím ke stolu. Finn zůstává na balko- ně a sleduje dveře.

Většina zásuvek není zamčená. Jsou plné brků, kalamářů a čistých listů pergamenu. Prohrabávám se tím vším tak, abych dělala co nejmenší hluk. Vzpomenu si, co nám říkal Sir těsně předtím, než jsme vyjeli. Trochu mě to uklidní. *Podařilo se nám ukrást plán Citadely. Myslíme, že to skrývají někde pod ní, možná ve sklepě. Ať je to kdekoli, bude to zamčené, proto napřed najděte klíč. Nejspíš bude v kanceláři starosty.*

Opakuji si v duchu ta slova, prohrabávám zásuvky, dívám se pod listy pergamenu, odsouvám kalamáře. Nic.

Finn sykne, když se za dveřmi ozvou hlasy. Někdo přichází.

Zmocní se mě panika, třesou se mi ruce, nestihnu všechno pořádně prohledat. Když zavřu poslední zásuvku, jsou hlasy už tak blízko, že zachytím pár slov. „Je mi ctí. . .“ „Vítej, Herode.“

Zakopnu o stůl, žaludek se mi svírá strachem a zachytím Finnův pohled. *Herod?* naznačím rty.

Finn mě pobídne, abych si pospíšila. Víc to s ním nehne. Je mu dvačtyřicet, proto emoce ovládá o něco lépe než já. Ale nejsou to jen emoce, co mě zachvátí, když slyším to jméno. V hlavě mi naskakují vzpomínky jedna za druhou. Krev, hrůza a strach, to všechno je spojené s generálem Herodem Montegem.

Vyženu z hlavy vzpomínky na naše vojáky, kteří se připotáceli do tábora s kostmi trčícími z hrudi, šílení bolestí, a připomínám si Sirovu radu: *Soustřed' se na cíl. Nenech se rozptýlit. Nedej se ovládnout strachem. Jakmile v tobě vyklíčí semeno strachu, nepřestane růst.*

Strach ne. Ne tady, ne teď. Ještě jednou zoufale prohlížím desku stolu, smích se blíží a je už téměř za dveřmi. . .

Dopis. Zastrčený pod železným těžítkem ve tvaru květu. Popadnu dopis a běžím k balkonu. Podrážky mi kloužou po kamenné podlaze. Sotva jsem venku, sotva se závěs zhoupne zpět, sotva můj stín zmizí z podlahy, otevrou se dveře a hlasy vpadnou dovnitř.

Finn nakukuje škvírou mezi závěsy a odpočítává na prstech zdvižené ruky, kolik osob vstoupilo. Pět vojáků. Dva sloužící. Čtyři šlechtici.

Pohledem zavadí o papír v mé ruce a pokývne mi. Jedním uchem stále poslouchá rozhovor za závěsem.

Popolezu kousek dál a několikrát se zhluboka nadechnu. Podívám se na papír. Ruce se mi už tolik netřesou a dokážu udržet dopis v úzkém proužku světla.

*Zpráva pro všechny úředníky Jara
Stavy pracovních táborů*

Tábor Abril: 469

Tábor Bikendi: 141

Tábor Zoreon: 564

Tábor Edurne: 476

Dokument pak pokračuje výčtem počtů mrtvých, narozených a seznamem, co který tábor vybudoval. Znovu se mi roztřesou ruce a nedokážu se soustředit na slova.

To jsou statistiky o Zimanech v pracovních táborech Jara. A ta čísla... to jsou lidé.

Dotýkám se těch čísel roztřesenými prsty. Jsou tak nízká. Věděli jsme, že je to tak zlé? Myslela jsem si to – Sirovo vyprávění o pádu Zimy bylo velice názorné. To, jak popisoval Angrovo plánování útoku, jako kdyby *věděl*, že Zima padne právě toho dne. Jak rozestavil všechny vojáky, které měl rozmístěné po celé Zimě, tajně je přemísťoval, až nastala nevyhnutelná exploze ničení. Nebylo kam utéct. Angra uzavřel všechny ústupové cesty do Podzimu, Klarynu nebo na sever k řece Fení. Uzamkl nás v našem vlastním království, a když zlomil medailon, když naši vojáci přišli o magickou sílu, která by jim proti němu pomohla, padli jsme. Jen pětadvaceti z nás se podařilo uprchnout.

Teď na mě doléhá tíha toho všeho. Ta čísla jen potvrzují, co Sir říká už roky – každým dnem jsme blíž tomu, že na Zimany zůstane jenom vzpomínka.

„Samozřejmě věřím svému králi,“ zaduní kanceláří. Prudce zvednu hlavu. Všechno vzrušení a strach se promění ve vztek. Finn varovně stiskne rty. Vrazím mu do ruky ten papír.

„A vím, že to tady mělo zůstat déle,“ pokračuje hlas. „Ale chci, aby to zmizelo z mého města. Ještě dnes v noci. Než se na nás zase vrhne nějaká chamrad’ ze Zimy.“

Starosta. Vydechnu. Takže polovina medailonu je stále tady. Ještě jsme ho neztratili. Moje úleva ale trvá jen krátce. Finn si prohlédne papír, podívá se na mě, ale v jeho tváři nevidím vztek ani úlek. Jen bolest. A lítost.

Vytréštím oči. *Tys věděl, jak je to zlé?*

Zastrčí papír za opasek a přikývne. Ano, věděl to. Vědí to zřejmě všichni v táboře. Je to prostě jen jedna z věcí, o které nemluví. Příliš bolestná část naší minulosti. A já jsem to věděla také. Jen jsem neznala přesná čísla, která by přiživovala můj hněv.

Herod se zasměje a já mám nervy jako špagáty. Jak ráda bych ho teď zabila.

„Uklidni se. Do hodiny bude pryč.“

„Je tady v bezpečí.“ Další hlas. Možná některý radní. „Je mi jedno, jestli Zimané vědí, že je tady. Lynia to dokáže chránit mnohem líp než kterékoli jiné město...“

„Ticho!“ okřikne ho starosta.

Ale Herod se zasměje. „Máš ctižádostivé lidi.“

„To není ctižádost,“ opraví ho radní. Slyším šustění oděvu. Někdo přechází přes místnost. Srdce mi vyletí do krku – jdou ke stolu. Všimnou si, že chybí jeden papír? „To je přece zřejmé. Vytvořili jsme pro to naprosto bezpečné místo. A Citadela nad ním...“

Výborně. Teď vím, kde je polovina medailonu. Sir měl pravdu, je pod Citadelou.

Zevnitř jsou slyšet rychlé pohyby a tupá rána, když tvář radního narazí na Herodovu pěst. Strkání těl, židle padají a nad tím je slyšet Herodův hlas.

„Neříkej, kde je! Taková byla dohoda. Ukryjete to, ale ani slovem se nezmíníte kam. Dokud ten kluk dýchá, není to v bezpečí.“

Mather bude dýchat, dokud já budu dýchat, ty vrabu.

Radní mlčí. Něco šustí, dochází mi, že jsou to pergameny na stole, pak bouchnutí těžítka. Vytřeštím oči na Finna, který se usklíbne ještě dřív, než radní promluví.

„Tady...“ vyhrkne zmateně radní. „Tady něco chybí.“

Okamžik ticha a pak následuje dunivé zavrčení. Doslova cítím ve vzduchu Herodův vztek a jeho vrčení se změní ve dvě slova, při nichž mi srdce udělá kotrmelec.

„Nejsme sami.“

Zevnitř je slyšet dupání bot. Závěsy se rozlétnou v okamžiku, kdy já a Finn skáčíme střemhlav z balkonu do chladné noci.

„Zimané!“ křičí Herod. „Okamžitě uzavřít!“

Ve vteřinách volného pádu, předtím, než dopadnu na zem, mám dvě možnosti. Padat dál, dopadnout do kotoulu na ulici a rychle zmizet z Lynie v naději, že se sem vrátíme později, nebo se chytit budovy a najít cestu dovnitř. S klíčem, nebo bez něho, jsme tak blízko polovině medailonu, že nás něco tak malého jako zubatý kousek kovu nemůže zastavit. Plán byl ale takový, že pokud se někdo z nás dostane do potíží, sejdem se Finn a já znovu za městem. Když ale teď utečeme, nemáme šanci dostat se zpátky. Polovinu medailonu okamžitě odvezou a my budeme zase na začátku.

Moje tělo se rozhoduje dřív než já. Kamenná zeď mi odírá prsty a minu dva okenní parapety, než se mi podaří na dalším zachytit. Zhoupnu se, zápěstími mi projede krutá bolest, protože najednou musí držet váhu celého těla. Kopu nohama, rukama se snažím vytáhnout nahoru. Těsně kolem mě sviští šipy. Najdu mezery po vydrolené maltě, zapřu se a jsem na parapetu.

Okno se s třesnutím otevře dovnitř. Skulím se na podlahu a mžourám, abych si zvykla na příšeří. *Jen ať v té místnosti nejsou žádní vojáci.* Ať je to třeba kuchyň, útulná ložnice nebo – rychle se rozhlédnu – sklad. Je to sklad. V úzké šeré místnosti není nic kromě několika prázdných beden. Výborně.

Zvenčí se nese Herodův hlas. Svolává na Lynii hromy a blesky. Vykloním se přes parapet a zahlédnu obtlouklého Finna, jak zabíhá do uličky. Zastaví se. Rozhlédne se a na obličej mu dopadne světlo měsíce. Nevídí mě a já nechci máváním zbytečně přilákat něčí pozornost. Víím, že se teď vrátí do tábora. To je další dohodnutý postup. Když se někdo z nás ztratí, musí ten druhý okamžitě zmizet.

Než mi dojde celý dosah toho, co jsem udělala, že jsem teď úplně sama, je Finn pryč. Řekne Sirovi, že jsem se v tom zmatku ztratila, a Sir zavrčí něco v tom smyslu, že mě sem nikdy neměl pouštět.

Musím dokázat, že by se mýlil.

Protože z usilovného svírání parapetu mám ruce jako z gumy a nedokázala bych hodit čakram, vytáhnu z bot dva zahnuté nože. S jedním v každé ruce se plížím úzkým skladem. Dveře se dají otevřít docela snadno. Vyběhnu na chodbu, nože připravené k ráně, a srdce mi zběsile buší.

Ale chodba je prázdná, osvětlená jen několika málo svícny na stěnách. Doprava se jde do horních pater, doleva dolů. Rozběhnu se vlevo, seshora sem zaznívá vzteklý křik. Je zřejmé, že Herod sbíhá dolů a křičí na muže pod sebou, že se blížíím. Škoda že tam budu dřív než on.

O několik pater níž vpadnu přímo do středu velkého přijímacího pokoje s těžkými zelenými závěsy, obloženého šedým kamenem. Pozdní hodina mi nahrává – nikdo tu není. Všichni jsou u starosty.

Herodův křik se nese chodbou stále blíž. Se zatajeným dechem prohlížím každý kout, srdce mi buší až v krku. Po mojí levé ruce se do výšky skoro tří podlaží tyčí masivní dveře. Nejspíš východ. Rychle počítám. Z místnosti vedou čtyři další dveře, dvojce jsou

otevřené, dvoje zavřené. Za těmi otevřenými vidím dlouhou jídelnu a malou tmavou kuchyň. Zbývají dvoje zavřené.

Nechám jeden nůž sklouznout do rukávu a vrazím do prvních dveří. Rozlétnou se a... horší to být nemohlo.

Vlevo i vpravo se táhnou řady paland plných spících vojáků. Ubikace gardy Citadely. Po zádech mi steče studený pot. Z přijímacího pokoje dovnitř dopadá světlo ze svíček na lustru zavěšeném uprostřed stropu. Překvapeně vyjeknu a hned si přioplácnu dlaň na ústa. Chvilku se nic nehýbe, ale sotva si pomyslím, že mi to asi projde, ozve se nejvýš dvě patra nade mnou Herodův povyk.

„Do zbraně!“ křičí. To stačí, aby všichni vojáci vyskočili na nohy a sáhli po zbraních.

Zabouchnu dveře a běžím k dalším zavřeným dveřím. Jsou zamčené. Když vojáci rozrazí dveře ubikace, lomcuju zamčenými dveřmi a chrlím jednu kletbu za druhou.

„Sníh, led a mráz navrch.“ Naštěstí nám Sir dával různé pitomé úkoly. Třeba nám zamkl oběd do skříně a my s Matherem jsme museli vyháčkovat zámek. Jeho zkoušky a palec dlouhý šperhák, který nosím ve vlasech, se nakonec vyplatily. Ale to mu nebudu říkat. Druhý nůž držím v podpaží a snažím se odemknout zámek.

Vojáci vybíhají z ubikace. Herod se blíží. Zámek nechce povolit. Buď se mi moc třesou ruce, nebo je mám příliš zpocené, nebo prostě musím častěji používat šperhák. S každým nádechem, s každým rozklepaným úderem srdce se zmenšuje moje šance, že se mi podaří z Citadely utéct.

„Na co vlastně klíč?“ zavrčím, couvnu a ze všech sil kopnu do zámku. Dveře se rozletí a křídlo třeskuje o stěnu. Za nimi klesá točité schodiště, osvětlené zezdola nažloutlým mihotavým světlem.

„Stůj!“

Otočím se. Mohutný Herod vpadne do chodby a ztuhne uprostřed místnosti. Byl by to skvělý cíl pro čakram. Škoda že se mi tak třesou ruce. Ale to už se mezi nás nahrnou polooblečení vojáci se zbraněmi v rukou a ospale mžourají. Je jich na mě moc.

Herod na mě vytřeští oči a zrudne. „Zimanka!“

Skočím na schodiště a zabouchnu za sebou dveře. Rozkopnutý zámek ale nedrží. Přestože tak přijdu o jeden nůž, zabodnu ho skrz zámek do ostění. Vydrží to dost dlouho na to, abych získala nějaký náskok.

Schody jsou s každým krokem kluzčí a stěny pokryté něčím, co páchne jako oslí lejno. Tohle není jenom sklep. Zhluboka se nadechnu a hned je mi jasné, kam to jdu, kam ukryli polovinu medailonu. Do kanalizace. No páni.

Opatrně dýchám. Doléhá ke mně ozvěna rozmrzelých hlasů. Vytáhnu čakram a sevřu známou ohmatanou rukojeť.

„Rychle! Nahoře se něco děje. Raději si pospěšme.“

Zastavím se nad posledním zákrutem schodiště, kam už dopadá světlo loučí. Jsou blízko. Na vzdálenost hodu čakramem. Tak to mám ráda.

„Já se toho ani nedotknu. Víš přece, co to je! Vezmi to ty!“ Vypadá to, že tam dole jsou jenom dva.

„Já jsem tvůj nadřízený!“ zavrčí ten druhý. „Přikazuju ti, vezmi ten zatracený medailon.“

Usměju se. Tohle je můj úkol. „No tak, chlapi, nemusíte se hádat. Já si ho vezmu.“

Sestoupím ze schodů, čakram mám napřažený a připravený k hodu. Opravdu jsme ve stoce. Stojím v tunelu. Po jeho obou stranách vedou stopu vysoké chodníky a mezi nimi protéká řeka splašků. Na protějším chodníku čeká muž s koňmi, druhý stojí po kotníky ve splašcích Lynie. Jsou opravdu jen dva, ale větší počet by budil zbytečnou pozornost.

Ve zdi za nimi je vidět otvor po cihle. V něm se ve světle loučí leskně modrá krabička. Cítím úlevu. Po tolika letech hledání je konečně polovina medailonu na dosah.

Namířím čakram na kapitána, který stojí ve stoce. Podívá se na mě. „Tak Zimané už posílají holky, aby za ně odvedly špinavou práci?“ ušklíbne se. „Nechceš to položit, než někomu ublížíš?“

Vyšpulím dolní ret a vykulím oči. „Tohle?“ Skloním čakram. Teď míří na velitelovo levé stehno. „Dali mi to a řekli *bod!* Ani nevím, jak to funguje...“

Vojáci se bublavě zachechtají. Tenhle boj musejí vyhrát. Jakmile se velitel pohne, hodím čakram švihem celého těla. Čakram hladce prolétne velitelovým stehnem a elegantním obloukem se vrátí ke mně. Kapitán vykřikne, padne do splašků a svírá si stehno, jako kdyby... no jako kdybych mu ho právě prosekla.

„Aha.“ Přejezu dlaní po ploché čepeli. „Tak takhle to funguje.“

Druhý voják mě sleduje z protějšího chodníku, ruce má pozdvižené, jako kdyby chtěl začít tancovat. Nebo se rozeběhnout. Ta druhá možnost bude asi pravděpodobnější. Pak se ale usměje. Ten přechod z vyděšeného výrazu do pobaveného je tak náhlý, že se mi sevře žaludek.

Magie.

Ta myšlenka mi prolétne hlavou, jako kdyby tam byla pořád. Jako kdybych od první chvíle věděla, že všechno je špatně. Voják spustí paže, zatahne ramena a jeho tělo se přede mnou začne měnit. Kostí praskají a mění tvar, svaly se s odporným cukáním napínají. Voják už není voják, alespoň ne nějaký bezejmenný pěšák, a kapitán, který stále leží zkroucený, se bolestně směje.

Ten nahoře nebyl Herod. Pochopitelně. Herod by neztrácel čas se starostou. Byl by tady, kde je polovina medailonu, a čekal by na zloděje.

Herod dokončí proměnu a jedinými světlými místy na něm jsou jeho zlaté vlasy, zelené oči a světlá pokožka. Všechno ostatní je stín, doklad zla jeho pána. Je také obrovský, hlavou se téměř dotýká stropu, má široká ramena a postavu někoho, kdo se narodil s mečem v ruce. Pro jeho matku to asi nebyla žádná legrace.

Předkloním se, abych hodila čakram, ale Herod seskočí z chodníku, jedním krokem překoná říčku splašků a vrhne se na mě. Spadnu z chodníku doprostřed toho svinčíku. Náraz Herodova těla mi vyrazí dech a ve splašcích stejně nemohu dýchat. Popadne čakram

a odmrští ho po chodníku. Pak mi bolestivě sevře ruce nad hlavou a šklebí se. Na schodišti duní kroky. Ten, který se vydával za Heroda, a jeho muži už vyrazili dveře.

Mohlo to být lepší.

Kroutím se a něco v kapse mě tlačí do boku. Zbraň? Ne, Matherrův lazurit. Teď je dobrý jen k tomu, aby mi připomněl Zimu, Mathera a to, že si nikdy neodpustí, jestli se mi něco stane.

Herod mi sevře zápěstí tak silně, že se zkroutím bolestí. Drží mě těsně nad mojí poslední zbraní, nožem schovaným v rukávu.

„Pane!“ Do stoky vběhne voják. Je to ten, který hrál Heroda. Pomalu získává zpátky svoji vlastní podobu.

Slyšela jsem vyprávět o magii, k níž Angra kromě ovládnutí svých lidí používá svůj zdroj. Příběhy šeptané lidmi, kteří se vrátili z výprav zakrvácení a s přelámanými údy, vzpomínky vyjevené v žáru strachu a agónie. Angra používá svoji magii k navození tak skutečných představ, že z nich lidé zešílí, k lámání kostí zrádců, vytrhávání vnitřností zaživa a proměněm, jako byla tahle.

Když mě Herod zvedne, utěšuje mě jen to, že jsme oba stejně promočení splašky.

„Svažte ji. Vezmeme ji k Angrovi,“ přikáže a postaví se těsně přede mě. Nějaký voják mi svažte zápěstí provazem. „Máš strach, co?“

Přinutím se podívat se mu do očí. Přepych strachu si nemůžu dovolit. Když jsme v táboře, v bezpečí našich stanů, a Sir mi popisuje všechny hrozné způsoby, kterými můžu zemřít, nemůžu dát najevo strach. *Jakmile v tobě vyklíčí semeno strachu, nepřestane růst.*

Ale byla jsem u toho, když se před šesti lety připotácel do tábora Gregg, jeden z našich vojáků. On a jeho žena Crystalla byli zajati na výpravě do Abrilu a uvrženi do nejbližšího pracovního tábora. Gregg nám o tom vyprávěl, ve spárech šílenství blábolil o vyčerpávající práci, mizerných životních podmínkách a brutálním, nelidským způsobu, jakým Angra přiměl Heroda zabít Crystallu. Gregg sotva vyvázl životem, a i o ten přišel, když následujícího dne podlehl zraněním, která mu Herod způsobil.

Zachvěju se a vím, že si toho Herod všiml. To semeno strachu. Nezemřu jako Crystalla.

Nějaký voják mě zvedne na koně a přiváže mi zápěstí k sedlu. Svitne mi jiskřička naděje. Neprohledali mě, jestli nemám nějakou zbraň. Nevím, jestli za to může chaos, který jsem způsobila, nebo nutnost dostat rychle polovinu medailonu z Lynie, ale stále mám u sebe nůž. Stále mám šanci.

Herod vyndá krabičku s medailonem z otvoru po cihle, chvíli ji podrží v ruce a pohlédne na mě. Ta tvář, ten posměšný škleb, to je zrůda z Greggova vyprávění, ten, jehož Angra používá k ničení svých nepřátel tím nejkrutějším způsobem. Angra si nerad špiní ruce. Raději se dívá, jak jeho loutky tančí, když je ovládá svým královským zdrojem. Proč být psem, když můžete být psododem?

Herod zasune krabičku do sedlové brašny hned vedle mě. Než nasedne, sebere ze země můj čakram, přehodí si ho z ruky do ruky a posměšně si mě změří. Vyskočí na svého hřebce a zasune čakram do sedlové brašny na straně odvrácené ode mě. Teď se k němu nijak nedostanu.

„Zkus utéct a jsi mrtvá dávno předtím, než dojedeme do Abri-lu,“ varuje mě.

Prudce se nadechnu. Nenápadně kroutím zápěstími, až mi nůž vklouzne do dlaně. „A já tě zabiju dřív, než tohle všechno skončí.“

Herod se krvežíznivě ušklíbne. Nepříjemně se mi sevře žaludek. Líbí se mu, když vzdoruju. Musím si to zapamatovat.

Herod výkřikem pobídne muže k odjezdu. Popadne mého koně za uzdu a táhne mě s sebou. Otloukám si nohu o jeho sedlovou brašnu a holení narážím do malé hranaté krabičky. Dělí mě od ní jen kůže brašny.

Musím ho nějak zaměstnat, aby si nevšímal mých rukou.

„Jak jsou na tom?“ Krátká, úsečná otázka. Myslím tím Zimany v táborech.

Polknu. Přechýzla jsem dva provazy. Další...

Herod se ke mně otočí. Ušklíbne se a přitáhne mého koně těsně k sobě. „Jsou páteří Jarního království. Ale vy Zimané umíráte na můj vkus příliš rychle.“

Několik posledních vláken povolí a provaz mi sklouzne ze zápěstí. Potlačím touhu protáhnout si bolavé ruce a soustředím se na Heroda, snažím se, aby si myslel, že jsem rezignovala.

Otočím se k němu, zachytím jeho pohled a trochu se v sedle nakloním, jako kdybych k němu sklouzávala. „Znám jednoho Zimana, který neumírá. A zničí Angru.“

Herod udělá přesně to, v co jsem doufala: Pustí otěže koně, aby mě udeřil. Přitom z jeho sedlové brašny rychle vytáhnu malou modrou krabičku.

Ostře pobídnu koně a vyrazím po chodníku kanálu. Jde to tak rychle, že Herod má ještě napřaženou ruku, než si uvědomí, že unikám. I s polovinou medailonu.

„Ne!“ zařve a jeho hlas se odráží od kamenných stěn.

Pobízím koně a tryskem se ženeme podél tekoucích splašků, dokud nejsme z dosahu světla loučí. Kolem sviští šípy, ale neškodně se odrážejí od kamenů. Za sebou slyším dupot kopyt, křik a kletby. Umiňuji si, že na každé výpravě musím mít v rukávu nůž.

Kůň zřejmě ví, kam běží, proto ho jen pobízím k větší rychlosti. Zřejmě mu ten zápach vadí stejně jako mně a pamatuje si, kudy se sem dostal. Škoda že jeho nová jezdka je od hlavy k patě namočená ve splaškách. Chce se mi zvracet. Konečně jsem se uklidnila natolik, že cítím pach fekálií na svém oblečení.

Přehodím si uzdu a volnou ruku si tisknu na žaludek tak silně, že tam zítra budu mít modřinu ve tvaru krabičky. To bude důkaz mého hrdinství. Meira, první bojovnice, která získala polovinu medailonu. Vzedme se ve mně vlna hrdosti. Držím se toho pocitu stejně pevně, jako svírám krabičku.

Kůň ještě jednou odbočí a jsme na povrchu. Noční vzduch je svěží a chladný, usmívám se a pobízím koně k větší rychlosti. Ještě zdaleka nejsem na svobodě.

Když si stráž všimne, že se něco děje, dělí nás od severní brány jen několik vteřin. Vojáci běží k páce, kterou se spouští železná mříž, ale je pozdě. Pobídnu koně a v letu zahlédnu strážného, který mě zastavil cestou do města. Poznává mě a vytřeští oči. Strhnu si z hlavy klobouk, aby viděl moje vlasy, a prosvištím kolem něho a na most přes řeku Feni. Kolem hlavy mi vlají bílé prameny vlasů, některé jsou spleené špínou z kanálu. Živoucí sněhová bouře, jasný a výmluvný důkaz, že nezotročili všechny Zimany. Ještě žijeme. Ještě jsme volní.

A někteří z nás jsou o polovinu medailonu blíž k návratu našeho království.

5

V táboře jsem za dva dny, jen s několika půlhodinovými zastávkami. Finna cestou nikde nevidím, ale musím doufat, že je to proto, že spěchal, ne proto, že se nedostal z Lynie.

Seskočím z chudáka zpoceného koně a vedu ho k potoku. Chlěmtá vodu, jako kdyby v životě nic lepšího neochutnal. Přeskočím potok a stoupám do stráně, stepní tráva mě šlehá do steh. Tam, pod jasnou modrou oblohou je náš tábor, jako kdybych z něho nikdy nebyla odešla.

V ohradě se pase kůň se zlatým L na postroji, znakem Lynie. Finn se tedy dostal bezpečně zpátky. Uvolněně vdechuji zemitou vůni sluncem sežehnuté trávy. Žádní další zakrvácení Herodovi vězni se do tábora nevpotácejí. Aspoň ne dnes.

Srovnám ramena a jdu do tábora tak důstojně, jak jen dokážu. Stále jsem pokrytá vrstvou zaschlých splašků. Nikoho nevidím. Nikdo nepřipravuje snídani na ohništi, nikdo nepere u studny. To znamená, že skoro všichni budou v největším, sněmovním stanu. Nijak se předem neohlásím. Jen rozhrnu závěs u vchodu stanu a vejdu. Na vybledlém hnědém koberci za mnou zůstávají kusy uschlých splašků.

Pět našich mužů se tísní uprostřed stanu u otlučeného dubového stolu. Tváří se ustaraně, někteří dokonce křičí. Jsou tak zaujatí, že si nevšimnou mého příchodu.

„Musíme pro ni někoho poslat! Můžou ji kdykoli zabít!“ křičí Greer. Jeho hluboký hlas se nese dál než hlasy ostatních, ale na sněmech mluví jen velmi zřídka. Na pažích mi naskočí husí kůže. Když už mluví i on, tak musejí mít opravdu velké starosti.

„Neměl jsem ji pouštět,“ zavřečí Sir. „Jak se ti vůbec ztratila, Finne?“

Stanový závěs se za mnou s šustěním zavře, pět mužů se otočí ke mně a slova jim odumřou na rtech. Pět tváří s očima v odstínech modré. Pět tváří zestárlých válkou, smrtí a šestnácti lety kočovného života. Někteří z nich mají stále ještě obvázaná zranění z minulých výprav.

„Jen žádnou paniku, pánové, jsem naživu,“ prohlásím s hranou ležérností, abych zamaskovala, jak jsem vyčerpaná. Protáhnu se mezi Finnem a Hennem a dávám si záležet, abych si o Finna otřela co nejvíc zaschlých splašků. Krabička s medailonem se mi odlepí od dlaně jako přimrzlá kostka ledu a dopadne na hromadu map na stole.

Ticho. Ohromené ticho. Jako kdyby si všichni mysleli, že se jim to zdá. Vychladnu a čekám na sebemenší záchvěv hrdosti. Položením poloviny medailonu na stůl jsem splnila úkol a konečně jsem dokázala, co jsem tak dlouho chtěla. Dokážu pomoci Zimě. Dovedu použít to, v čem jsem dobrá, abych pomohla svému království. Umím improvizovat, bojovat na dálku, skrytě se plížit. Ale především jsem... unavená.

Ucouvnu. Všichni na mě zírají. Sir, Finn, Henn, Greer a samozřejmě Mather.

Je jediný, kdo okamžitě neupřel pohled na krabičku, jakmile jsem ji upustila na stůl. Nespouští ze mě modré oči a ve tváři má výraz, který může znamenat buď radost, nebo zděšení. Říkám si, že to bude radost.

„Meiro.“